

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593087456/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

see ud, kom rask ind fulgt af en noget ældre Mand. Senere, da vi kom i Selskab med ham, erfarede vi, at han var Søn af en belgisk Banquier ved Navn *de Potter*, og at han reiste med sin Hovmester. Han fremtog en Rulle Napoleond'ors og lod den trille henad den Del af Bordet, der var inddelt i Carreer med Tal og Farver: »Skal den blive liggende?» spurgte en Croupier, da Rullen lagde sig til Ro over Tallet 3. Det unge Menneske nikkede fornøiet, som om hans Rulle lig en afrette: Hund var ifærd med at gøre et Kunststykke. Rouletten snurrede og raslede – 3 kom ud, Rullen blev aabnet og talt, og Banken udbetalte det 30-dobbelte Beløb. *Encore!* sagde den unge Mand, rullede sine Napoleond'ors sammen og lod dem trille; de faldt paa Tallet 17, og – 17 kom. Endnu engang, for alle skjøne Piger paa Jorden! raabte det unge Menneske, som om han var ene i Salen, Tutten rullede igen og faldt atter paa Nr. 3. Denne gang spillede Ingen med, Alle sad i aandeløs Forventning; der var Noget i Situationen, som vakte Tro paa, at det Urimelige, Utrolige maaskee dog vilde skee, og – det skete: 3 kom og blev hilst med et almindeligt Udraab.

»Nu er det nok! raabte det unge Menneske, idet han lod sin Ledsager hjælpe til med at bære Guldet, jeg har lovet kun at gjøre tre Kast!»

»Han vil bringe det vidt,« sagde en aldrende, fintklædt Herre.

Da den unge *de Potter* var gaaet, troede jeg ikke længer, at Skjæbnen var i Gjæld til mig for noget Miskjendt eller Upaaskjonnet i mig. Det syntes mig, at jeg stod langt tilbage for ham, at saadan som han maatte det unge Menneske see ud, der skulde være Skjæbnens Yndling – uden at jeg kunde give anden Grund derfor end den Kjendsgerning, at han i nogle Minutter var bleven begunstiget af Tilfældet.

Jeg gik ud af Salen, nedad Promenaden og til Lahnbroen. Der stod jeg længe og lyttede til den sagte Ruslen af de hurtige, friske Flodbølger og søgte Noget at støtte mig til, men opnaaede intet Andet, end at mine Tanker fulgte det liende Vand og tabte sig i det Ubestemte. Overhovedet, i en skjøn Natur, med fornøiet Selskab, legemlig Sundhed og verdsligt Velbefindende, hengiver en menneskelig Sjæl sig ikke til »Griller».

Vi gjorde en behagelig Bjergreise, underkastede os Strabadser, fordi de gave Appetit og gode Humeur, og kom i Efteraaret tilbage til Hovedstaden med fornyet Lyst til selskabeligt, fornemt og kunstiet Liv. Naar det for mit Vedkommende snart tog en brat Ende, var det

ikke paa Grund af nogen Collision eller Katastrophe, men fordi vor Sjæl i enkelte Øieblikke kan være mere øm og mere modtagelig for Indtryk og deraf følgende Beslutninger end til andre Tider. Thi selv gjorde jeg egenlig Intet, men mente, at min Natur nok, naar det var paa Tide, vilde redde sig selv ligesom forhen.

Vi havde deltaget i en splendid Ungkarle-Diner og skulde om Aftenen til Bal i et fornemt Hus. Vor Vært ved Middagsgildet foreslog, at vi skulde tilbringe Tiden, inden man anstændig kunde vise sig ved Ballet, med at gaae i Operaen, og saa kunde vi gaae ind mellem Coulisserne og hilse paa Danserinderne. Jeg havde aldrig før været mellem et Theaters Coulisser og fik ved denne Udsigt ligesom en let Feber af Romantik. Jeg vilde vistnok have haft en saadan Fornemmelse ogsaa i ganske nogtern Tilstand; men nu havde en fortræffelig Vin virket paa mit Sind og draget hin farverige, trylleagtige Atmosphære, som Ungdomshjertet aner ude i Fremtiden, ganske nær – ved vor Værts Ord blev det mig endog klart, at jeg nu skulde betræde den. Vi kom derhen, jeg betraadte Feerigets Grund, og ligesom paa et pludseligt Vink af en ond Trolldmand forsvandt Landet; jeg saae i en forvirret Blanding af malet Træ og Lærred endel Kvinder halvt afklædte med Hensyn til Dragt og helt afklædte med Hensyn til Romantik. Det var som den blodigste Ironi, at man turde omfavne dem, naar man blot skaaede deres Vinger. Jeg troer, at jeg glemte, at jeg *pro tempore* hørte til Adelen, og gik aldeles borgerlig og »hang med Næbbet» over min tabte Illusion. Vi toge til Ballet, og der var virkelig nette unge Piger og Damer; men idet jeg saae mine Venner fra Operaen tage paa dem, følte jeg en sorgblandet Væmmelse over den hele Tilstand og kjørte snart hjem til Hotellet. Da jeg kom ind paa mit Værelse, skinnede Fuldmaanen ind saa klar som et deilig dæmpet Dagslys, og jeg kunde ikke bekvemme mig til at lade tænde Lys, men gik længe op og ned ad Gulvet, uden at tænke eller uden at kunne samle mine Tanker i en bestemt Retning afhængig af min Vallie. I Vinduet laae en Bog med Træsnit, som jeg havde læst i om Morgen, og idet jeg et Øieblik standsede nær ved Bogen, syntes det mig, at der var tegnet et hvidklædt Barn, og pludselig stod Hun, Barnet bag Guldranken og den grønne Mur, Jomfruen, Kvinden, for mig og saac paa mig med sine store, brune, sjælfulde Øine, der bragte alle Hjemmets og Ungdommens Sindsstemninger til at røre sig i mit Hjerte. En uendelig Fortrydelse, som over en tabt Fortid og tillige en